

bindelse med Drøftelsen af det Spørgsmaal, om Kjøbstæderne virkelig med Grund kunne beklage sig over den egentlige Kjøbmandshandels Udvidelse til Landet. Finder man da, at dette Sidste ikke er Tilfældet, bliver det lettere for dem, der i saa Henseende endnu ikke ere gaaede paa det Rene med sig selv, at tiltræde et dertil sigtende Lovforslag, medens, hvis det findes, at der i Kjøbstæderne ere Byrder og Forpligtelser, som ligesom ere begrundede paa den tidligere havte uheldige Ret til at drive den egentlige Kjøbmandshandel, med det Samme det Fornødne i saa Henseende kan ordnes. Jeg troer, at Kjøbstæderne have Grund til at beklage sig, naar man ikke paa samme Tid, som man afgjør, at Kjøbmandshandel skal udvides til Landet, tillige undersøger og bringer til Klarhed, hvad Betydning der egentlig ligger i de, Kjøbstæderne i Fortiden overdragne Rettigheder, samt afgjør, om og hvorvidt disse give Kjøbstæderne begrundet Krav i en eller anden Henseende. Forsaa vidt man har motiveret Dristet om en udstrakt Handelsfrihed paa Landet derved, at der er stor Trang hos den uforsuende Landboer til at kunne have de paa gældende Varer i sin Nærhed, saa troer jeg rigtignok, at man noget overdriver Forestillingen om en saadan Trang. Det kan vel være behageligt og i mange Tilfælde ogsaa nyttigt for Vedkommende, at kunne saa let komme i Besiddelse af disse Varer; men jeg troer ikke, at denne Trang er saa stor, at det skulde være paatrængende nødvendigt, nu uden videre i stor Hast at staffe dem denne Adgang. Jeg troer, at Hensynet til en sliq Trang nok lader sig forene med, hvad der taler for at lade Spørgsmaalets Afgjørelse henstaae endnu en kort Tid; det behøver jo ialtsald ikke at være længere, end til Rigsdagen næste Gang kommer sammen. Med disse Bemær-

ninger skal jeg tillade mig at anbefale Endringsforslaget til det høitærede Thing, idet jeg skal afvente, hvad der derimod maatte blive indvendt. Dog maa jeg endnu, i Henseende til den af den ærede Formand omtalte Deling af Afstemningen om Endringsforslaget, bemærke, at Delingen er forlangt efter Dristet af nogle af Forslagsstillerne, og at jeg for mit Vedkommende ikke lægger stor Vægt paa, om vedkommende Artikler blive staaende i Udkastet eller ikke, og, hvad navnlig Svovlstykkerne, som den ærede Ordfører specielt omtalte, angaaer, da ere disse mebtagne, fordi de, om end uden Vigtighed for Hovedspørgsmaalet, dog ere en Vare, som det ikke er paatrængende nødvendigt at kunne faae tilkjøbs udenfor Kjøbstaden.

Indenrigsministeren: Det vil være det ærede Thing bekendt af Forhandlingerne i det andet Thing, at jeg fandt mig foranlediget til at gjøre dette Lovforslag, da det fremkom i Folkethinget, til Gjenstand for en Conference i det samlede Ministerium, og at dette var af den Mening, at den egentlige Høkerhandel burde gives fri, hvormod der var forskellige Meninger med Hensyn til de 4 Artikler: Kaffe, Kaffesurrogater, Sukker og Thee. Den Anskuelse, der ligger til Grund for Ministeriets Mening om Høkerhandelen, var, at Kjøbstæderne skulle søge deres Værn for deres Bedrift i de særegne Forhold, som finde Sted i Kjøbstæderne, og som give disses Handlende et afgjort Fortrin for Landhandlere i Almindelighed, naar disse Landhandlere ikke erhverve Ret til at drive den egentlige Kjøbstadhandel. Det Væsentlige ved denne er nemlig, at Varerne kunne kjøbes fra første Haand, Noget, som i Reglen er Smaahandlere umuligt under almindelige Forhold.